

кавицата могатъ да те отнесатъ тамъ, дето пожелаешъ.

Тукъ, подъ краката ми, стоятъ снопъ пръчки отъ райско дърво, огньтъ на които трае вѣчно.

Тѣзи пръчки даватъ пламъкъ, но не изгарятъ. Нѣма сила, която може да ги скърши. Носи ги ви-

наги съ себе си! Въ тѣхъ лежи силата на твоето племе. Пази се да не ги прѣснешъ, защото царството ти ще загине! Ако тѣзи пръчки се прѣснатъ, мжно могатъ да се събератъ. — Трѣбватъ най-малко сто години време.

Когато този снопъ се разпрѣсне, азъ умирамъ, а когато се събере — на ново се раждамъ.

Качи се на мене, за да извършимъ това, което небето ти е опредѣлило!

— Като чу тѣзи думи, Кубратъ се метна на Аждара и полетѣ, като вихъръ. Само за единъ мигъ стигна до пещерата, влѣзе вътре и под-